

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2008r.,
skargi T. C. i A. C.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu
Okręgowego w S. z dnia 17 stycznia 2007r., sygn. akt II Ca (...) wydanego w sprawie z
wniosku T. C. i A. C.

przy uczestnictwie R. C. i M. R.

o ustalenie sposobu korzystania,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424¹ k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Ponadto w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługuje także od prawomocnego orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

Wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia określone zostały w przepisie art. 424⁵ § 1 k.p.c. Jednym z

nich jest wymienione w pkt 4 wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego ten kreatywny wymóg skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia obliguje skarżącą do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, jak również do wskazania jej rodzaju i rozmiaru, a ponadto do powołania lub przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających jej twierdzenie. Niezbędne jest wskazanie związku przyczynowego między wydaniem zaskarżonego wyroku a powstaniem szkody. Ponadto skarżąca może powoływać się tylko na taką szkodę, która została już wyrządzona na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, a nie na szkodę, która może powstać dopiero w przyszłości. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie służy bowiem zapobieganiu wyrządzeniu szkody, mogącej powstać na skutek jego wydania, lecz jest środkiem prawnym, który w razie jego uwzględnienia będzie stanowić podstawę wystąpienia z powództwem przeciwko Skarbowi Państwa o naprawienie szkody wyrządzonej tym orzeczeniem, (por. postanowienia SN z dnia 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, LEX nr 192046; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006 r., nr 1, poz. 16; z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl.; z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, niepubl.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CNP 102/06, niepubl.; z dnia 25 maja 2007 r., II CNP 51/07, niepubl.; z dnia 21 lipca 2008 r., I CNP 44/08, niepubl.; z dnia 30 września 2008 r., I CNP 63/08, niepubl.).

Wbrew temu, skarżący powołali się jedynie na to, że ich szkoda polega „na ograniczeniu własności” całkowicie nieadekwatnym do przysługujących im udziałów w rzeczy wspólnej, co nie spełnia wymogu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. i skutkuje odrzuceniem skargi (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).